

ken konstruktion udlejerer vælger at benytte sig af, og det synes jeg er afgørende: at lejerer har den beskyttelse.

Det vil jeg så følge op på, ved at vi gransker lovgivningen og ser på, om man, hvis der er tale om et sådant spekulationsøjemed, så kan sætte nogle hindringer for det.

Lissa Mathiasen (S):

Tak for svaret og sådan set også tak for, at ministeren dog siger, at man vil granske det, for jeg blev lidt ked af det, da jeg så, at ministeren i forgårs, den 3. april, havde et indlæg i Jyllands-Posten, hvor ministeren sagde:

Nul huller i boliglovgivningen. Nogle politikere er meget hurtige til at ville lukke huller, uanset om de findes eller ej, og vi skal ikke lave hovsalovgivning.

Altså, man kan spørge: Hvor længe skal vi lade os drive rundt i manegen af det her? Nu nævnte jeg jo før, at der er et ejendomsselskab, som direkte skriver ud om 750 lejligheder, og fremgangsmåden er, at en mulig lejer skal tage fat i tante Anna, og hun skal være mellemmand, hun skal bare have en virksomhed. Det er så gennemført, at man endda har fået tinglyst en deklaration på de her lejligheder, som forudsætter, at tante Anna, eller hvem det nu måtte være, der har en virksomhed, skal gå ind som mellemmand, for at man overhovedet kan leje dér, det vil sige, at det er med ren spekulation for øje. Jeg kan også se, at ministeren siger: Mit bedste råd er: Lad være, det har aldrig været meningen, at mellemmande skulle have den uhensigtsmæssige rolle i udlejningen.

Derfor er mit spørgsmål: Vil ministeren være med til at gribe ind over for den her helt klare uhensigtsmæssige rolle, visse personer kan få, fordi smarte udlejere har fundet på den her metode?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

(Lukket mikrofon) ... kom frem med en række oplysninger, fordi det er, som om mange måske endda har overset, at lejerer altid kan gå til huslejenævnet, og det kan man også der, hvor det er spekulation, nogen har for øje. Der er den beskyttelse af lejere, at man kan gå til huslejenævnet og få huslejen sat ned. Så kan det være, at der er nogle relationer, som man synes er ubehagelige, fordi det er ens virksomhed, der har stillet det til rådighed eller andet, men den beskyttelse af lejerer gælder.

Det andet, jeg lige skal nævne, er, at det også er, som om man fuldstændig fra nogens side har glemt, at der rent faktisk er nogle fornuftige tilfælde, hvor det er hensigtsmæssigt, at man kan lave den her form for videreudlejning, og dem ønsker jeg ikke at hindre. Jeg ønsker at bevare muligheden for, at man i forbindelse med at ville tilgodese nogle bestemte grupper eller i forbindelse med byfornyelsesprojekter eller lignende har muligheden for at tilbyde lejermål på den her måde.

Men det, jeg vil sige, er, at jeg vil granske lovgivningen for at se, hvad der er af faldgruber, og så agere på baggrund af, hvad den granskning af lovgivningen måtte vise.

Lissa Mathiasen (S):

Der ville jo intet problem være, hvis vi gav kommunerne retten til at beslutte, om forudsætningen for, at man kan lave en sådan konstruktion f.eks. til et godt formål – det kunne være byfornyelse, det kunne være andre boligsociale formål – er til stede. Kommunalbestyrelsen skal give samtykke til, at man kan have den her udlejning. Fint nok. Det er jo ikke det problem, vi ser.

Det kan godt være, at ministeren siger, jamen man kan da altid gå til huslejenævnet. Problemet er, at hvis det nu er min arbejdsgiver – som er forudsætningen for, at jeg har fået mit arbejde – der har skaffet mig den bolig, jeg har fået her, så hænger det sammen, og så vil jeg gerne se, hvem der har lyst til at gå til huslejenævnet og få arbejdsgiveren dømt til, at lejerer skal betale mindre. Jeg vil også godt se den, der har lokket tante Anna til at være mellemmand, for at vedkommende kan få en bolig, gøre det.

Og det er jo det, der er problemet. Vi har mangel på boliger i København, derfor er folk febrilske, derfor lokker de familiemedlemmer, der har virksomheder, til at gå ind i de her konstruktioner. Men det kan jo ikke være sådan, at min arbejdsgiver eller tante Anna lige pludselig skal være tvunget til at tilbagebetale, hvad vi typisk har set afgørelser på, nemlig 2.000-3.000 kr. om måneden – beløb, som simpelt hen er blevet opkrævet for meget. Vi har jo set, at der rent faktisk foreligger en dom fra Østre Landsret, der siger, at det er lovligt, og så er det mellemmanden, tante Anna eller arbejdsgiveren, der skal betale. Det er ikke den, der ejer boligerne, og det er det vi synes skal stoppes.